

Lukács Olga:

A hatvanéves dr. Adorjáni Zoltán köszöntése

Kedves Zoltán!

Nagy kitüntetés és öröm számomra, hogy köszönhetlek hatvanadik születésnapod alkalmából. Ahogy e sorokat írom – és már napok óta készülök rá –, egyre inkább mosolyogni van kedvem. Ha Rád gondolk, látom a mosolyt az arcodon. A te mosolyod egyedi. Akkor is mosolyogsz, amikor bátorítasz, akkor is, amikor valamiért elégedetlen vagy, de annak úgy tudsz hangot adni, hogy a mosolyodon érezni lehet, hogy most nem az emberrel, hanem az adott helyzettel nem vagy kibékülve. És ehhez társul a szelíd hangod.

Hálás vagyok Istennek, hogy immár huszonöt éve ismerhetlek.

Emlékszem, első éves teológiai hallgató voltam és gyötörtem a görögöt, – vagy inkább ő gyötört engem –, amikor a teológiai tanárok arról beszéltek, hogy a következő évtől, 1991-től egy görög szakértő, sokat ígérő tanár, aki Utrechtben mélyíti tudását, fog jönni a görög nyelvet oktatni. A beharangozott hírtől kicsit féltem, hogy még tudós is, s ez nekem a végem fogja jelenteni. De a nagyszerű pedagógiai érzékeddel sikerült a félelmet kiűznöd belőlem és helyel-közel megkedveltetted velem a görögöt. Az óra eleji nagyszerű igemagyarázatokat mindannyian szorgalmasan jegyzeteltük, hogy alkalmasint egy-egy prédikáció megírásakor felhasználhassuk. Ennek immár huszonöt éve. Negyed század telt el, s azóta generációkkal szerettetted meg már nemcsak a görögöt, hanem a hébert is és vezeted a Biblia szent titkaiba a hallgatókat; a Biblia szent üzenetébe, amelyet Te magad is gyülekezeti lelkészként gyakoroltad tíz éven át Katonában, Brassóban és Pákéban.

Kolozsvárra költözéssdel meggyarapodott a „lányos” tanárok száma, ahogy az istentiszteleten láthattuk a három szép Adorjáni-kislányt a kedves feleségeddel, aki a késsőbbiekben a könyvtárban volt nagy segítségünkre.

Nagy lendülettel fogtál a kutatói munkához, oktatáshoz, és ha este későn elmentünk az első emeleti folyosón, a dolgozószobád ajtaja alól még akkor is kiszivárgott a fény, hisz az alkotói munka bűvölete nem hagyott pihenni. Ha bekopogtunk hozzád, a hatalmas könyvkupacok mellől mosolyogva bújtál ki, s teljes figyelmeddel már ott is voltál, a mi gondjainknál, problémáinknál. Tíz éven át voltál a teológiai ifjúság spirituális, s a tőled megszokott kedvességgel és megértéssel igyekezted az ifjak ügyes-bajait orvosolni, s legációválasztásoknál is a legigazságosabb módokat megtalálni.

Az előadói képességed csak az írásaid múlják felül. A maradandóságát megőrzi a könyveid, tanulmányaid, népszerűsítő írásaid, amelyeknek száma több mint háromszáz. S írói képességedet mindannyian értékelik, hisz immár tizenöt éve a Református Szemle főszerkesztője vagy, közben éveken át a Református család, Ifjú Erdély, és az Üzenet

Örömmondó rovatának is a szerkesztésével bíztak meg. Legújabb megbízatásod a 2010 óta működő Studia Doctorum Theologiae Protestantis főszerkesztése.

Főszerkesztői munkádban is nagyvonalú, segítőkész embert ismertem meg. Emlékszem, még kezdő voltam a penna forgatásában, amikor az egyik recenziómat te fejezted be, mert én magam sehogy sem tudtam a végét kikerekíteni. S te elkérted tőlem a bemutatandó könyvet, alaposan átnézted, s az általad kiegészített recenziót azzal a kéréssel küldted vissza mailben, hogy véleményezzem a hozzátoldott mondatokat, megfelelnek-e az én meglátásomnak. Ebben éreztem a fiatalabb kolléga iránti tiszteletet és segítő szándékot. Utólag is köszönet érte.

Bölcsességed és vezetői képességed a kollégaid is értékelték, amikor a Protestáns Teológiai Intézet dékánjává választottak.

Évek elteltével a diák-tanár kapcsolatból, kollegiális kapcsolat alakult, amikor 1998-tól vállaltad a Református Tanárképző Karon alap- és mesterképzős hallgatóknak a görög nyelv oktatását, s a mi tanári karunkba is integrálódtál. Itt is mindannyian tisztelünk és szeretünk.

Fiatalos lendületed láthatom az udvarban is, ahol közösen élünk, ahogy a létráról fel-le mész, majd szeded a szőlőt, vagy, ahogy a köz javáért, veszed a seprűt és kitakarítod a közös udvart. Szintén csodálattal tölt el, ahogy látlak beöltözve a motoros újtájdra és időjárás viszontagságától vissza nem riadva nekivágsz az útnak, s három óta alatt Homoródról Kolozsvárra érsz.

Köszönöm, hogy ismerhetlek kedves Adorjáni Zoltán, mint a motoros, tudós professzort, a kiváló író-szerkesztőt, a nagyszerű kollégát és a kedves szomszédot.

A Református Tanárképző Kar tantestülete nevében kívánom, hogy Isten éltesen sokáig, és maradj sokáig közöttünk!

Szeretettel, Lukács Olga.